

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcji Farmaceutycznej
H.(...) S.A. w W.

przeciwko (...) Zakładom Farmaceutycznym "P.(...)" Sp. z o.o.

w Grodzisku Mazowieckim

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2008 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 30 sierpnia
2007 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) oddała zażalenie na postanowienie o odrzuceniu apelacji;**
- 2) odrzuca zażalenie w pozostałej części.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcji Farmaceutycznej H.(...) S.A. w W., przeciwko (...) Zakładom Farmaceutycznym „P.(...)” Spółce z o.o. w G. po rozpoznaniu apelacji strony powodowej i zażalenia strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 marca 2007 r., zmienił zaskarżone orzeczenie w pkt II poprzez zasądzenie od strony powodowej na rzecz

strony pozwanej kwoty 41.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, odrzucił apelację powoda i stosownie rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego.

Sąd odwoławczy zbadał terminowość wniesionej przez powoda apelacji na podstawie art. 373 k.p.c. i zweryfikował trafność decyzji Sądu pierwszej instancji w przedmiocie przywrócenia terminu do jej wniesienia. W ocenie Sądu bezpośrednią przyczyną przekroczenia terminu była omyłka pracownika sekretariatu kancelarii prawnej, który zaadresował przesyłkę do niewłaściwego sądu. Sąd Apelacyjny odrzucając apelację jako spóźnioną, powołał się na – jego zdaniem - powszechnie przyjmowany i ugruntowany pogląd, o odpowiedzialności pełnomocnika procesowego za czynności pracownika, którym się posługuje przy podejmowaniu czynności procesowych.

Sąd Apelacyjny nie podzielił również poglądu sądu pierwszej instancji, że motywy oddalenia powództwa i wartość kosztów poniesionych dotąd przez stronę przegrywającą spór uzasadniały odstąpienie od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Zwracając uwagę na fakt, że przedmiotowa sprawa ma charakter gospodarczy, a występujący w niej przedsiębiorcy znajdują się w dobrej kondycji majątkowej, Sąd Apelacyjny uwzględnił zażalenie pozwanego i zmienił rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Powód zaskarżył powyższe postanowienie w całości, wnosząc o jego uchylenie w pkt 2 oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych, a w razie oddalenia postanowienia w tym zakresie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w pkt 1 w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 168 § 1 k.p.c. jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. W ugruntowanym już orzecznictwie podkreśla się, że brak winy w uchybieniu terminowi powinien być oceniany z uwzględnieniem wszelkich okoliczności konkretnej sprawy, przy uwzględnieniu obiektywnego miernika staranności, jakiej można wymagać od strony należycie dbającej o swoje interesy. Art. 168 § 1 k.p.c. nie rozróżnia stopni winy co oznacza, że nawet lekkie niedbalstwo świadczy o zawinionym niedokonaniu czynności w terminie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., III CZ 22/07, niepubl; z dnia 11 stycznia 2007 r., II CZ 116/06, niepubl; z dnia 23

listopada 2005 r., II CZ 103/05, niepubl; z dnia 8 grudnia 2004 r., I CZ 142/04, niepubl; z dnia 29 października 1999 r., I CKN 556/98, niepubl.).

W sytuacji zaś, gdy strona, która uchybiła terminowi jest reprezentowana przez pełnomocnika, przy ustalaniu jej winy w niezachowaniu terminu należy mieć na uwadze działania pełnomocnika, którego obciążają zaniedbania osób, którymi on się posługuje (zob. postanowienia Sadu Najwyższego z dnia 28 października 2004 r., III CZ 93/04, niepubl; z dnia 15 marca 2000 r., II CKN 554/00, niepubl; z dnia 12 marca 1999 r., I PKN 76/99, OSNP 2000, Nr 11, poz. 431; orz. Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 1956 r., 4 CO. 58/55, OSN Z 1956, Nr 4, poz. 105). W niniejszej sprawie przekroczenie terminu do wniesienia apelacji nastąpiło z winy strony, którą w tym przypadku obciąża zaniedbanie pełnomocnika, a konkretnie osoby którą ten pełnomocnik się posłużył.

W granicach kontroli zachowania warunków formalnych apelacji, którą sąd drugiej instancji przeprowadza na podstawie art. 373 k.p.c., mieści się również sprawdzenie zasadności postanowienia sądu pierwszej instancji przywracającego stronie termin do wniesienia apelacji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1999 r., I CKN 1422/98, niepubl). W wyniku przeprowadzonej kontroli orzeczenia Sadu pierwszej instancji Sąd Apelacyjny trafnie uznał, że doszło do nieuzasadnionego przywrócenia terminu do wniesienia apelacji i odrzucił apelację uznając ją za wniesioną po terminie.

Zażalenie powoda w zakresie w jakim kwestionuje rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji w przedmiocie kosztów procesu jest niedopuszczalne z mocy ustawy i podlega odrzuceniu. Zważyć bowiem należy, że kodeks postępowania cywilnego dopuszcza zażalenie tylko na niektóre, wyraźnie określone postanowienia Sądu drugiej instancji, przy czym wszystkie te postanowienia stanowią postanowienia kończące postępowanie w sprawie (art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c.). Postanowienie wydane przez Sąd drugiej instancji w przedmiocie kosztów procesu nie zalicza się do tej kategorii (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, Nr 9, poz. 153). Wprawdzie powód w uzasadnieniu zażalenia, wskazując na jego dopuszczalność w zakresie zaskarżenia rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów, powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 marca 2007 r., to jednak należy podnieść, że w wyroku tym Trybunał uznał za niezgodny z Konstytucją RP nieobowiązujący już art. 393¹⁸ k.p.c., który nie stanowi podstawy prawnej rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie i w tym znaczeniu nie wiąże Sądu Najwyższego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.